

Rondhangen

Het is vroeg in de zomer en heet buiten, heel erg heet, binnen is het uit te houden dankzij de bomen rond mijn huis. De katten hangen wat op de stoelen, buurkinderen en vriendjes zitten buiten in het badje, moeders hangen op ligbedden, te loom om iets te doen. En ook ik heb niet veel puf om iets te doen, ik hang wat rond voor het raam.

De tuin is rustig. De vogels zijn stil, als er een te zien is, zit hij het in het vogelbadje of bij de drinkbakken. Zelfs de bijen duiken het water in, vlinders en libellen hangen onder de bladeren. Alleen uit de paardenkastanje vallen kleine groene stekelbolletjes. Steeds op dezelfde plek, een reeks achter elkaar, dan weer even niet en dan valt een klein stukje verder de volgende kastanjeregen. Al gauw ontdek ik de veroorzaker van deze bui. Een pluimstaart beweegt, alle haartjes lijken afzonderlijk te bewegen boven mijn roodbruine vriend. De eekhoorn pakt steeds een 'kaars' met groene bolletjes naar zich toe en hapt in elk bolletje. Om ze

vervolgens als oneetbaar op de grond te laten vallen. Plotseling ploft hij neer op de tak en zit er geen beweging meer in, languit hangt hij daar, zijn kopje een beetje naast de tak.

Als ik een uurtje later weer door het raam kijk is het of er een washandje over de rest van een afgezaagde tak hangt. De eekhoorn hangt met voorpoten en kop naar beneden over het takstompje en zijn achterpoten en staart hangen aan de andere kant. Een uur later hangt hij er nog en ga ik toch even kijken, het ziet er zo doods uit. Maar bij mijn komst gaat er een oog open en gaan de oortjes omhoog, als ik terugga hangt hij weer als een natte lap in de boom.

De volgende dag hangt het diertje over een takstompje onder de uilenkast. Als ik naar de auto loop kan ik in de kast kijken en ineens zie ik daar een bal van bladeren en takken in de uilenkast. Dit keer reageert de eekhoorn met recht op gaan zitten als ik dichterbij komt en volgt hij elke beweging die ik maak. Als de auto wegrijdt zie ik hem de kast inkruipen.

Bij terugkomst hangt de eekhoorn uit de uilenkast, de staart gaat in de kast heen en weer als een waaier. Verder staat zij, want het is me nu wel duidelijk dat dit een moeder met een nest jongen is, als een standbeeldje; een pootje op het takstompje, de andere op de kastrand, oortjes gespitst en oogjes open. Maar niets beweegt.

Alle warme dagen hangt ze daar, half uit de kast of eronder op het takje, in de meest rare kronkelingen. Er lopen mensen onder haar door, kinderen staan er te ruziën, maar zij blijft op haar post, niemand merkt haar op. Wij leggen wat extra fruit en noten op de voedertafel, in de schemer haalt ze die op. Af en toe koelt ze haar voeten in de drinkbak, ze staat dan een poosje stokstijf met haar poten in het water om na een paar snelle slokken water weer naar het nest te gaan. Een paar weken later rennen

er vier eekhoorns achter elkaar aan door mijn bomen. Maar 'wat rondhangen door de warmte' heeft voor mij voorgoed een andere betekenis gekregen.